

ΣΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

(Πίναξ του Μ. Μπλένερ)

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY ΑΙΝÉ, ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΒΑΝΗΣ

Τό αγγεϊκό λυκόφως είχε άρχισί ν' απλώνεται έπάνω στην επάνεια τής λίμνης.

Ό Καρέζ, ό γιός τού Έλάν, θύγχε από τήν καλύβα του, τήν στερεωμένη με πασσάλους στον διώδ τής λίμνης, και στάθηκε στο ξύλινο γεφύρακι που συνέδεε τήν καλύβα με τήν όρη.

Κύτταζε τόν ορεινό και τά νερά που άρχιζαν νά παίρνουν ένα χρώμα γαλάζιο, αλλά κοιτάζοντας τόν ορεινό και τήν λίμνη ό Καρέζ, δέν συνλογίζόταν τίποτε άλλο, παρά μιá γυναίκα...

Ή γυναίκα αυτή λεγόταν Βάνη και ήταν κόρη τού Ταούν, ενός από τούς τρεις μεγάλους άρχηγούς τής φυλής του.

Ή Βάνη ήταν ύψηλή κι' επιβλητική, και οι άντρες τήν ζήτηζαν με μιάν άγρια επιθυμία, και πολλοί τήν λαχταρούσαν για γυναίκα τους. Τήν λαχταρούσαν για τό καλοκομομένο και σφιγγικό σώμα της, τό γεμάτο δύνμη και ζωή. Μά ό νέος και λεπτοκομομένος Καρέζ, μόνο ό Καρέζ, θαύμαζε τήν λεπτή όμορφιά τού προσώπου της και τήν γλώσσα τόν ματιών της.

Μέσα στην καρδιά τού πρωτόγονου αυτού νέου, άρχιζε νά χαράζει ή άγνή τού έρωτος, γλυκειά και μυστική, σαν τό γλυκοζάχαμα που φούτιζε τά νερά τής λίμνης.

Ό Καρέζ, συνλογίζόταν ότι ή μέρα αυτή που άνέτειλε, ήταν μιá πολύ έπίσημη μέρα, αφού θα γιορταζαν τήν έλάνοδο τής Άνοξέως και τού Ήλιου και θα έκαναν θυσίες στη Φωτιά.

Άλλά και για κάτι άλλο ήταν έπίσημη ή μέρα αυτή.

Τρεις από τούς άντρες που λαχταρούσαν τήν Βάνη, θα προσπαθούσαν νά τήν κερδίσουν πολεμώντας μ' έναν άγριο ταύρο.

Έτσι είχε αποφασίσει ό πατέρας τής Βάνης. Θα έδινε τήν κόρη του, αυτή τήν ιερή μέρα τής Φωτιάς, στον πολεμιστή που θα έφραχνε νερό κάτω στη γη, μ' ένα χτύπημα τής χάλκινης λόγχης του, ένα ρομαλέο ταύρο.

Ό Καρέζ λυπόταν πολύ που δέν τού έπιτρεπόταν νά λάβη μέρος σ' αυτήν τήν δοκιμασία. Γιατί ό ίδιος ό Ταούν, ό πατέρας τής Βάνης, είχε διαλέξει τούς άντρες που θα κινδύνευαν τήν ζωή τους, για τήν κόρη του, χωρίς νά συμπεριλάβη κι' αυτόν.

***

Καθώς τό φως τής άγλης γινόταν όλοένα και πιο έντονο, και πό λιμπερό, οι άνδρες που ξυπνούσαν στις γειτονικές καλύβες και κατέβαιναν μέσα στις μεγάλες ξύλινες πυλώες τους.

Ή γυναίκες φορούσαν άσπρους χιτώνες που ήταν στεφανοειμένες με νιμαφάες, και οι άντρες είχαν οπλισμένο λοξά στους ώμους τους ένα δέμα ζώου. Κι' όλοι έπαιρναν μαζί τους, μέσα στις πυλώες, άψθονα νερολούουδα, καλάμια, σπάρονς λιναριού και σιταριού, ύψισματα ζωοζόχομα και πέτρες λιμπερές, για νά τά προσφέρουν στην Θεόν Ήλιο και στην Θεά Φωτιά.

Έκεί κάτω, στο νησί τής Θυσίας, οι τρεις μεγάλοι άρχηγοί είχαν κι' όλος στείλει τά προσορισμένα για τήν τελετή θύματα: πρόβατα άγρια, τσίφους, χορράκια και κοκκοβάγιες.

Με τήν θυσία αυτών τόν ζώων και τόν πουλιών, έλιζαν οι πρωτόγονοι εκείνοι άνδρες νά επιτύχουν τήν είνονια τόν θεών τους για νά νικούν τούς έχθρούς τους στις μάχες και νά θριαμβεύουν πάντα στην καλλιέργεια τής γης, στο ψάρεμα και στο κυνήγι.

Ό Καρέζ, μίτηξε κι' αυτός μέσα σε μιá πυλώα.

Ό ήλιος είχε προβάσει κι' όλος μέσα από τά νερά, πελώριος και πορφύρος. Κραυγές ένθουσιασμού κι' ύστερα ένας βίμνος άρχός, χαρτίησαν τόν Ήλιο, τήν άσθιστη ούτη πηγή κάθε ζωής. Ή πυλώες όλες τραβήξαν βίστερα προς τήν Άνατολή, προς τό νησί τής Θυσίας.

Σε λίγο έφτασαν μπροστά στο ιερό νησί, τής όχθης τού όποιου περιέβαλλαν ίπιές εκατόχορες και λευκές πανόχατες, άπίστευτα ύψηλές. Οι ιερείς περιέμεναν στις όχθες τούς πιστούς.

Τά ζώα τά προσορισμένα για τήν θυσία μούγκριζαν, τά χορράκια έκρωζαν άπλεπυστικά...

